

Mowa niepełna

1. METRYCZKA	
Rok akademicki	2023/2024
Wydział	Wydział Lekarsko-Stomatologiczny
Kierunek studiów	Logopedia ogólna i kliniczna
Dyscyplina wiodąca	Nauki medyczne
Profil studiów	ogólnoakademicki
Poziom kształcenia	II stopnia
Forma studiów	stacjonarne
Typ modułu/przedmiotu	obowiązkowy
Forma weryfikacji efektów uczenia się	zaliczenie
Jednostka prowadząca /jednostki prowadzące	Zakład Logopedii i Emisji Głosu, Centrum Logopedyczne IPS UW, 02-927 Warszawa, ul. Karowa 20
Kierownik jednostki/kierownicy jednostek	dr hab. Olga Jauer-Niworowska
Koordinator przedmiotu	Dr Kmila Potocka-Pirosz
Osoba odpowiedzialna za sylabus	Dr Alicja Karsznia-Sobczak
Prowadzący zajęcia	Dr Alicja Karsznia-Sobczak

2. INFORMACJE PODSTAWOWE			
Rok i semestr studiów	I rok , I semestr	Liczba punktów ECTS	1,70

FORMA PROWADZENIA ZAJĘĆ	Liczba godzin	Kalkulacja punktów ECTS
Godziny kontaktowe z nauczycielem akademickim		
wykład (W)	30	1,2
seminarium (S)		
ćwiczenia (C)		
e-learning (e-L)		
zajęcia praktyczne (ZP)		
praktyka zawodowa (PZ)		
Samodzielna praca studenta		
Przygotowanie do zajęć i zaliczeń	14	0,5

3. CELE KSZTAŁCENIA

C1	Poznanie różnych rodzajów niepełności mowy oraz technik terapeutycznych usuwających niepełność mowy.
C2	Nauczenie słuchaczy postępowania logopedycznego w pracy z osobami z różnymi rodzajami niepełności mówienia ze szczególnym uwzględnieniem jąkania rozwojowego.

4. EFEKTY UCZENIA SIĘ

Numer efektu uczenia się	Efekty w zakresie
Wiedzy – Absolwent zna i rozumie:	
W1	Zna terminologię logopedyczną oraz lingwistyczną, psychologiczną i medyczną stosowaną w logopedii.
W2	Znajduje dla opisu i analizy wybranego zagadnienia badawczego odpowiednią teorię i metodologię badań.
W3	Posiada metodyczne, pedagogiczne i logopedyczne przygotowanie do samodzielnego prowadzenia terapii logopedycznej.
W4	Posiada ogólną znajomość budowy i funkcjonowania swojego organizmu.

Umiejętności – Absolwent potrafi:	
U1	Opracowuje i realizuje działania usprawniające, uwzględniające możliwości i potrzeby pacjenta; umie ocenia skuteczność stosowanych metod i weryfikować je w zależności od efektów.
U2	Przeprowadza wywiad logopedyczny; prowadzi obserwację logopedyczną pacjenta, ocenia stan pacjenta; prowadzi notatki z obserwacji pacjenta.
U3	Adekwatnie łączy wskazaną koncepcję neuropsychologiczną z jej założeniami, wiąże objawy zaburzeń z ich mózgowym mechanizmem, a także potrafi opisać, na czym polegają wskazane zaburzenia mowy i/lub innych funkcji psychicznych, wynikające z uszkodzenia lub dysfunkcji mózgu.
	Potrafi odpowiednio planować i dokumentować zajęcia logopedyczne (umie przygotować konspekty zajęć, ćwiczenia i inne materiały wykorzystane w praktyce logopedycznej).

Kompetencje społecznych – Absolwent jest gotów do:	
K1	Wykorzystuje różne rozwiązania technologiczne zarówno w postępowaniu badawczym, jak i w opiece logopedycznej i medycznej nad osobami z dysfunkcjami mowy.
K2	Nawiązuje empatyczny kontakt z pacjentem, przejawia pozytywną postawę w stosunku do osób przewlekle chorych; dostrzega, poprawnie analizuje i pomaga w - skutecznym rozwiązywaniu trudności emocjonalno-społecznych pacjentów z zaburzonym rozwojem mowy lub z nabytymi zaburzeniami mowy; ma umiejętność rozumienia sytuacji emocjonalno-społecznej pacjenta i jego rodziny.
K3	Ma świadomość złożoności problemów wynikających z różnorodności zaburzeń mowy, rozumie konieczność stałego poszerzania wiedzy w tym zakresie oraz stara się praktycznie wykorzystywać zdobytą wiedzę.

5. ZAJĘCIA		
Forma zajęć	Treści programowe	Efekty uczenia się
wykład	1. Rodzaje niepełności mówienia. Definicje jąkania. Pierwszo- i drugoplanowe objawy jąkania a także jej przyczyny.	W1, 12, W3, W4, U4
	2. Pojęcie fizjologicznej niepełności mówienia.	
	3. Pojęcie i terapia mowy bezładnej (giełkotu).	W1, W4, U2
	4. Podejście klasyczne do jąkania i rola terapii logopedycznej w jego leczeniu. Poglądy van Ripera na powstawanie i terapię jąkania.	W1, U2, K2
	5. Rytmizacja mówienia w terapii jąkania.	W1, U1, U2
	6. Metoda mówienia spowolnionego - istota i techniki. Technika terapii jąkania oparta na echokorekcji.	W1, U1, U2, U4, K2
	7. Techniki oddechowe w terapii jąkania. Wsparcie gestem w terapii jąkania.	K1, K2, K3, U2, U4
	8. Psychologiczne metody terapii jąkania.	

		K1, K2, K3, U2, U4
		W1, U1, K1, U2, U3

6. LITERATURA

Obowiązkowa

- Adamczyk B.: Terapia jąkania metodą „Echo”. W: Diagnostyka i terapia zaburzeń mowy. Redakcja: T. Gałkowski, Z. Tarkowski, T. Zalewski. Wyd. UMCS, Lublin, 1993. (strony 141–145)
- Byrne R.: Pomówny o zacinaniu. PZWL, Warszawa 1989.
- Chęć M.: Etapy w zmodyfikowanym programie psychofizjologicznej terapii jąkających się. Logopedia 24. (strony 41–60)
- Janeczko M., Lewandowska H.: Terapia jąkania prowadzona metodą kompleksową. W: Materiały dydaktyczne dla logopedów. Redakcja: J. Wójtowiczowa. Wyd. UW, Warszawa 1987. (strony 9–54)
- Król – Fijewska M.: Stanowczo, łagodnie, bez lęku. INTRA, Warszawa 1992.
- Szamburski K.: Analiza patomechanizmu powstawania jąkania a program terapii. Logopedia nr 26, PTL, Lublin 1999.
- Szamburski K.: Jąkanie – przyczyna czy skutek zaburzeń emocjonalnych? Konsekwencje dla terapii. W: Postępy psychoterapii. Tom III. Redakcja Gapiak L. Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Poznań 2000.
- Szamburski K.: Nerwica jąkania – inny sposób spojrzenia na problem niepełności mówienia. Logopedia nr 23, PTL, Lublin 1996.
- Szeląg E.: Neuropsychologiczne podłoże jąkania – przegląd badań empirycznych nad asymetrią funkcjonalną mózgu. „Kosmos”, 44, 199–214
- Tarkowski Zb. Jąkanie. Zagadnienia etiologii, diagnozy, terapii i prognozy. Wyd. ZSL, Warszawa 1987.
- Tarkowski Zb.: Jąkanie wczesnodziecięce. WSIP, Warszawa 1992.
- Tarkowski Zb.: Jąkanie. PWN, Warszawa, 1999. (strony 35–47, 168–221)

Uzupelniająca

- Chęć M., 2007, *Jąkanie. Diagnostyka – terapia – program*, Oficyna Wydawnicza „Impuls”, Kraków.
- Faściszewska M., 2018, *Trudne postawy i emocje towarzyszące jąkaniu – sposoby wspierania jąkającego się dziecka* [w:] *Głos – język – komunikacja*, t. 5, wyd. UR, Rzeszów, s. 49-60.
- Guitar B., 2014, *Stuttering. An Integrated Approach to Its Nature and Treatment*, wyd. LWW.
- Szamburski K., 2012, *Diagnostyka niepełności mówienia* [w:] *Diagnostyka logopedyczna. Podręcznik akademicki*, red. E. Czaplewska, S. Milewski, wyd. GWP, Sopot.

7. SPOSOBY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Symbol przedmiotowego efektu uczenia się	Sposoby weryfikacji efektu uczenia się	Kryterium zaliczenia
Np. A.W1, A.U1, K1	Pole definiuje metody wykorzystywane do oceniania studentów, np. kartkówka, kolokwium, raport z ćwiczeń itp.	Np. próg zaliczeniowy

	Obecność na zajęciach	Obecność obowiązkowa, dopuszczalne 2 nieobecności
	pozytywna ocena z testu zaliczeniowego.	60%

8. INFORMACJE DODATKOWE

Prawa majątkowe, w tym autorskie, do sylabusu przysługują WUM. Sylabus może być wykorzystywany dla celów związanych z kształceniem na studiach odbywanych w WUM. Korzystanie z sylabusu w innych celach wymaga zgody WUM.

UWAGA

Końcowe 10 minut ostatnich zajęć w bloku/semestrze/roku należy przeznaczyć na wypełnienie przez studentów Ankiety Oceny Zajęć i Nauczycieli Akademickich